

ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΚΙΦΑΡΤ ΚΑΒΑΤ

..... Μ Α Ρ Θ Α
.....

ΝΑ θράδυ καθόμαστε στη λέσχη μας και συζητούσαμε για τόν παλιό μας φίλο Χάρου, πουχε φυγει προ δύο μηνών από τόν Ρίο της Βραζιλίας, όπου οκάποτε ν' αναλάβη κάποια επιχείρηση.

Έξαρνα, με μεγάλη μας έκπληξη, είδαμε τήν πόρτα ν' ανοίγει και τόν Χάρου νά παρουσιάζεται μπροστά μας. Παραξενευτήκαμε πολύ, όχι μόνο γιατί δέν τόν περιμέναμε, αλλά και γιατί είχε άλλάκις τρομερά. Τά μαλλιά τόν είχαν άσπρσει, τόν πρόσωπό του είχε ζαρώσει. Τό χρώμα τόν ήταν χλωμό, ή ράχη τόν κυρτωμένη. Καί τί άδαντος!... Μάς είχε αφήσει εδώ και δύο μήνες, νέος μόλις τριαντατόν έτών, και τόση γούριε γερασμένος σχεδόν...

Όπως ήταν φυσικό, τόν κατακλύσαμε με τίς ερωτήσεις μας. Μάς άπαντούσε όμως άόριστα. Τέλος, έκανε μιά κουρασμένη χειρονομία. Καταλάβαμε πώς και ήθελε να πη και σιπάσουμε.

— Θά σάς τά πω όλα, με ήσυχία και με τή σειρά, μās ειπε με φωνή κομμένη, και τότε θά καταλάβετε τί μ' έκανε να γεράσω έτσι άνεπανάχτα.

Κι' άρχισε τήν ιστορία του μ' αυτά τά λόγια :

— Όπως ξέρετε, στη ζωή μου δέν παύααν ποτέ μεγάλο ρόλο ή γυναίκες... Ποτέ, ός τήν ημέρα που μπήκα στο βατόρι για νά πάω στην 'Αμερική. Όταν πρόκειται νά κινή κανεις ένα τόσο τέτοιο μεγάλο ταξίδι, πρέπει νά φροντισή νά βρη παρέα για τόν βατόρι. Όσο για μένα, δέν πύνω και τόσο εύκολα φίλεις. Κι' έτσι τίς δύο πρώτες μέρες τού ταξιδιού μου πέρασα ολόμυνοχος. Έμενα τίς περισσότερες ώρες σέ μιά πολυθρόνα επάνω στο κατάστρωμα, και κίττατα τά κώματα και τούς γλάρους που άκολουθούσαν άκούραστα τό ύπερωκεάνειο...

Τήν τρίτη μέρα όμως έπιασε τρομπά. Κι' οι άνθρωποι που λίγες ώρες προηγήτερα διασκεδάζανε τόσο εύχάριστα, είχανε καταντήσει τώρα έλεινοί. Τά πρόσωπά τους ήσαν κίτρινα, τά μάτια τους θαυδούλα. Οι περισσότεροι μέναγε ξεκουμένοι στις πολυθρόνες τους, κίντητοι σάν πτώματα, κι' οι άλλοι σκιδάνε από τήν κοιπαστή κι' άδειάζαν τά στομάχια τους στη θάλασσα!...

Έμένα, καθώς ξέρετε, ή θάλασσα δέν με περάζει καθόλου. Μπορώ λοιπόν να πω πώς με διασκεδάζε λίγο τό θέμα αυτό τών ξαφνικών άρρώστων τής θάλασσας, άν και κατά βάθος τούς λυπόμουν. Περατούσα λοιπόν στο κατάστρωμα κι' εύχαριστιόμουν νά περιποιούμα τούς άλλους.

Σ' έναν άπ' αυτούς τούς περιλάτους μου στο κατάστρωμα είδα ένα κοριτσι, ένα ωραϊότατο κοριτσι, που είχε ζαρώσει μόνο τόν σέ μιά γωνία. Φαινόταν δώτελα άποκαμωμένο και τά μάτια τόν ήσαν από τήν κοούρια μωσκέλιστα. Μπορούσε όμως νά καταλάβη έπισης κανένας πώς δέν ήτανε μόνο ή θάλασσα που έκανε τόν κοριτσι. αυτό νά φαίνεται έτσι. Τή βασάνιζε και κάτι άλλο...

Άκούμπησα στην κοιπαστή και τήν κίτταξα περιέργα. Και τότε, σέ μιά στιγμή που ένα μεγάλο κύμα σήμανε ψηλά τήν πλώρη τού ύπερωκεανιού, τήν είδα νά χάνη τίς αίσθήσεις τής.

Έτροξε νά τήν κρατήσω μόν πέσει, αλλά συνήλθε σχεδόν άμέσως. Τήν έβοήθησα τότε νά καθήση καλύτερα, τήν έκούεπα με τήν κουβέρτα τής και πήγα και τίς έφερα ένα ποτηρι νερό. Μ' εύχαρίστησε μ' ένα χαμόγελο, και, σφίγγοντάς μου συγχρόνως μ' ευγνωμοσύνη τό χέρι, μου είπε πώς ήθελε νά ήσυχάση και με παρεκάλεσε νά τήν άφήσω λίγο μόνο.

Έπειτα από κάμποση ώρα, θέλησα νά ιδώ τί έκανε. Δέν τή βοήκα όμως πειά στη θέσι που τήν είχα άφήσει. Περιέργως νά δω πού είχε πάει, άρχισα νά ψάχνω. Μά χωρίς άποτέλεσμα. Έκείνη τήν ήμέρα δέν τή ξαναείδα.

Τήν άλλη μέρα όμως, τήν ώρα τού προγεύματος, τήν είδα τόν τραπέζι. Τήν καλωρίσα. Μου άνταπέδισε τήν καλημέρα μου μ' ευγένεια. Κάθισα κοντά τής. 'Ητανε χλωμή, πολύ χλωμή, και τά μάτια τής κατακόκκινα, σάν νά μήν είχε κοιμηθεί όλη τή νύχτα.

Νά μη σάς κορυφώ, πίσωμα κούβεντα. Τή ρώτησα πώς είχε περάσει τή νύχτα και πώς αισθανόταν τόν έαυτό τής. Κι' έτσι άρχισε τόν ρωμάντο μου, που δέ δάταξε παρά δώδεκα μέρες. Μά τί συγκινητικές μου έδωσαν αυτές ή λίγες μέρες, και τί άνομησίες μου άφηναν!... Τώρα όλα μου φαίνονται σάν όνειρο και σάν παραμύθι!...

Άμέσως μετά τή γνωμομία μας, από τήν πόρτη μέρας, ο άέρας έπνεσε κι' ο κουρός έφταξε. Ο ούρανός ήτανε τώρα καταγάλανος, ο ήλιος δώλωμπρος, ή θάλασσα γυαλί. Ο κόσμος στο βατόρι διασκε-

δαζε σάν πρώτα, και μαζί μ' αυτούς και μείς. 'Η μέρες περνούσαν χωρίς νά τά καταλαβαίνουμε.

Και τά θράδια ;... 'Ω, τά θράδια!... Καθόμαστε άγκαλιασμένοι σέ μιά σκοτεινή γωνιά, μακριά άπ' τόν κόσμο, στόμα με στόμα...

'Η Μάρθα—αυτό ήταν τ' όνομά τής—είχε πάρει τήν καρδιά μου...

Έπειτ' από λίγες μέρες—άργά ένα θράδι—πήγα νά τή βρω στην καμπίνα τής. Προηγουσία, θυμάμαι, σάν κλέφτης τού διάδρομου, κι' έφωνα άνήσυχες ματιές γύρω, μ' ήρωος μ' έβλεπε κανεις. Και πώς χτυπούσε ή καρδιά μου!... 'Η Μάρθα είχε αφήσει τήν πόρτα ανοιχτή και γλίσθηρα αθύρωβα μέσα. Κι' από τή θραυιά αυτή άνήκαμε ο ένας στον άλλον...

Έλεξιήρησα, δύο-τρεις φορές νά μάθο πού πήγαινε, τί ζητούσε μόνη τής στη Βραζιλία ή κόρη αυτή. Ένα κοριτσι είκοσι δύο χρονών—δέν ήτανε παραπάνω ή Μάρθα—δέν ταξίδευε χωρίς λόγο έτσι ολόμυνοχος. Τού κάκου όμως τή ρωτούσα. 'Η Μάρθα τότε σιωπούσε και πότε άπαντούσε στις ερωτήσεις μου με λόγια παράξενα, άκατάληπτα...

Είδα πώς τί στενωχωρούσε και τήν άφησα ήσυχη. Δέν τής ξαναμίλησα γι' αυτό τό ζήτημα. Και ή Μάρθα έμενε για μένα ένα άγνωστο.

Τό ταξίδι μας κόντευε νά τελειώση. Τήν άλλη μέρα θά φτάναμε στο Ρίο...

Τήν τελευταία θραυιά τού ταξιδιού μας, είχα πάει, όπως συνήθιζα σχεδόν κάθε θράδυ, νά κάνω συντροφιά τής Μάρθας στην καμπίνα τής. Μά έκείνο τό θράδυ έμεινα κοντά τής άργότερα από τή συνθησασμένη ώρα. 'Ητανε πειά χαράματα, όταν τήν φίλισα κι' έφυγα...

Τό πρωί, κατά τίς έφτά, ήθεο ο καμαρότος στην καμπίνα μου και κοίφηρε τόν καφέ μου κι' ένα γράμμα.

Γράμμα στο βατόρι μέσα ; Από ποιόν μπορούσε νάιναι ; Τ' όνομά μου ήτανε γραμμένο επάνω μ' ένα άγνωστο μόν χαρακτήρα.

Έοχισια με δία τό φακέλλο και άρχισα νά διαβάω, ενώ δια γύρω μου γυρίζαν και κάθε γραμμή μου φαίνότανε σάν φειδί. 'Ηταν από τή Μάρθα. Τό έχω έδώ, και θά σάς τό διαβάσω άμέσως...

Κι' ο Χάρου έβγαλε άπ' τήν τσέπη τού τού γράμμα κι' άρχισε νά διαβάξη.

Αγαπημένε μου, Όταν θά διαβάξησ αυτές τίς γραμμές, έχω δέν θά είμαι πειά εδώ. Μη πού θυμώσης, καλέ μου. Θυμήσου μόνο τίς καλές ημέρες που περάσαμε μαζί, που τίς χόρασε ο ένας γιόν τόν άλλον, και συγχρόνως με... Άκούσε λοιπόν, αυτό που έχω να σου πω: Τό βατόρι μας φθάσε σημερα στο Ρίο. Κι' εκεί, στην προκαμιά, θά με περιμένει ο άρραβωνιαστικός μου. Ναι, είχα άρραβωνιασμένη, τό μνηστήρι μου έγινε, κατεστημένος τή Βραζιλία, εδώ και δύο χρόνια. Άρραβωνιασθήκατε στην πατρίδα μας κι' έφυγε γι' ή Βραζιλία λίγες μέρες μετά τούς άρραβώνια μας, γιατί είχα, καθώς μās έλεγε, σπουδαίες υποθέσεις στην χώρα αυτή. Έδώ κι' ένα μήνα, μουγρας μόνό τόν Βραζιλία για νά κάσωμε τούς γάμους μας. Νά σου περιγράψω τήν άγάπη μας: 'Ότι κι' άν σου πω, λίγα θέλω. Φαντάζεσαι τή χαρά μου, όταν ανέβαινα στο βατόρι που θά με πηγαίνο στο νέο μου σπίτι... Όπως θυμάμαι, τήν ημέρα τής μεγάλης τρικυμίας, μ' είχε πίσω ή θάλασσα. Είδες πώς ήμουνα, τήν ώρα που με πρωτοείδες ; Δέν ήταν όμως μονάχα ή θάλασσα που μ' είχε κάνει έτσι...

Τό πρωί τής ίδιας αυτής ημέρας καθόμουν σ' ένα κώμαση κοντά στη σκάλα. Πίωω μου στεκονούσαν δύο κύριοι. Όπως κατάλαβα, ήτανε κι' αυτοί Γερμανοί, έγκατεστημένοι τή Βραζιλία από χρόνια. Είχανε πάει, όπως κατάλαβα από τή συνομιλία τους, για λίγους μήνες στην πατρίδα τους και τώρα γυρίσανε πίσω στο Ρίο. Τους άκούσα νά προφέρουν τ' όνομα τού άγαπημένου μου. Τόν ένώριζαν και μιλούσαν γι' αυτόν. Κι' άκούσα τότε κάτι που κόντευε νά με ασπρίσει χάμο.

Και νά τί κατάλαβα άπ' ότι πήρε τ' αυτό μου: Στην άρχη, ο μνηστήρι μου είχε έργασθεί καλά και τίμα, είχε σχηματίσει αξίολογη περιουσία κι' είχε χτίσει κι' ένα σπίτι. Έπειτα όμως άρχισε τή σπάταλη ζωή και τίς κακές συναναστροφές. Κι' έγωσε όλη τόν τήν περιουσία στα γλέντια, στα καρτιά και στις γυναίκες, και ζούσε τώρα σέ μιά ταπεινή καμαρούλα μιας μακρινής συνοικίας τού Ρίου, με σύντροφο μιά φίλη του, που τήν είχε πρώτα καμιάερα.

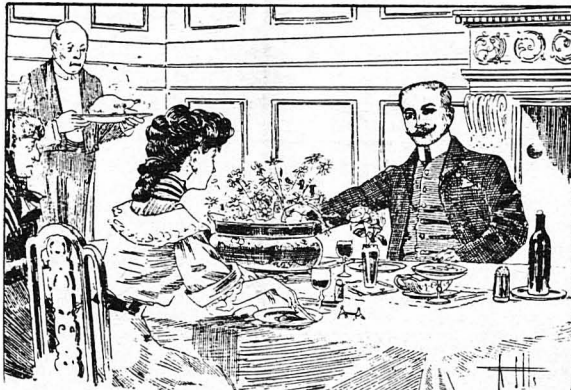
Θά προτιμούσα ν' όνοιγαν τά σάνδια τού καρδιού και νάφερα στη θάλασσα παρά ν' άκούσα αυτά τά λόγια. Μη νομίζης όμως πώς τά πίστεφα όλας άμέσως. Έπρεπε νά μάθω καλύτερα. Και σέ μιά στιγμή που είδα τόν ένα από τούς δύο αυτούς κυρίους μόνο του, πήγα και τού μίλησα. Τού έ-έληνα ποιά ήμου, και τόν έρώτησα άν όλα αυτά ποθα άκούσει ήταν άληθινά. Τόν έξώρκισα νά μου πη τή άλήθεια. Κι' αυτός μου τ' άρκιώπηκε. Και θά τό έπεσεβαίωσα δια-δία κι' άλλα άκόμα πιο φικρά.

Όλα μου τό όνειρα είχανε σβόσει νομιάς. 'Η ζωή μου δέν άζειε τίποτε πειά. Κι' άποφάσισα νά μη ζήσω πού άκόμα...

Τότε γνώρισα ένα. Φάνηκε τόσο καλός για μένα τού δυστυχία μου... Γι' αυτό σ' άγάπησα και σούδωσα και τή ψυχή και τό σώμα μου. Έχω όμως χάσει τή έμπιστοσύνη που είχα πρώτα στους ανθρώπους. Καί γι' αυτό φευγό...

Έχε γεια, αγαπημένε μου. Σ' εδωκάρισα και πάλι για τήν καλοσύνη που μωδίδεις, και θέλω να θυμάσαι τίς όμορφες ώρες που σου γύρισα. Μη με λησθήρη... Ένα μονάχα θέλω άκόμα από σένα... Νά με έξασής γρήγορα. Δική σου για πάντα ΜΑΡΘΑ

'Η ιστορία μου τελειώνει εδώ. Δέν θέλω πολλά νά τά πω σάς

Τήν άλλη μέρα, τήν ώρα τού προγεύματος, τήν είδα στο τραπέζι...

ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ Δ. ELFER

Η ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ ΤΟΥ ΠΕΘΑΜΕΝΟΥ

ΕΣΑ σε λίγα χρόνια, η Λιζέττα είχε κηδέψει τον πρώτο της σύζυγο κ' είχε παντρευτεί γά δευτέρα φορά με το λοχαγό Ντεμάν. Τόν αγαπούσε πολύ, μ' κ' εκείνος την ελάτρευε.

Ήταν τόσο χαριτωμένη η Λιζέττα ! Τόσο όμορφη !... Με μιά χάρι και μιά αφέλεια παιδική και μ' άνθρωπoτα πρόσωπο, ώστε φαινότανε πολύ νεότερη απ' ότι ήταν πραγματικός. Τό χαϊδευτικό της όνομα της ταιρίαζε μιά χαρά : «Λιζέττα». Ήταν μιά κοκκίτσα ζωντανή. Κι' ήταν τόσο ευχαριστημένη με τό δευτερο άντρα της, πού την αγαπούσε μ' ένα βαθύ και τρυφερό έρωτα, μ' ένα αίσθημα ανάμικτο από έρωτα και στοργή.

Μιά δέν ήταν δυσηχομένη και στον πρώτο της γάμο η Λιζέττα. Όχι ! Ήταν πολύ καλός κ' ο πρώτος της άντρας, ο ταγματάρχης Λεμάν. Μόνον πού ήταν λίγο ηλιθίως. Κι' όμως η Λιζέττα είχε ήσαν μαζί του λίγα, αλλά εντυχιμένα χρόνια. Κι' όταν έφτασε η εidosης ότι ο Λεμάν σκοτώθηκε στον πόλεμο, η καυμένη η Λιζέττα παρ' όλίγο ν' τρελλαθί. Έκλαιγε απαρηγόρητα, και δέν ήθελε να δει κανένα άνδρα πειά στον κόσμο.

Μά ήταν άκομα πολύ νέα για νά άρνηθί για πάντα τή ζωή.

Κι' όταν, έπειτα από κάμποσον καιρό, γνώρισε το λοχαγό Ντεμάν, η πονεμένη της καρδιά δέν είχε τή δύναμη ν' άρνηθί τό βάδισμα τής παρηγοριάς πού τής πρόσφερε ο νέος κ' ώραιός άξιωματικός.

Έτσι σε λίγον καιρό παντρεύτηκαν.

Σιγά-σιγά η Λιζέττα ξεχασε τον πρώτο της άντρα. Άλλά εκείνος δέν την είχε ξεχάσει, φαίνεται...

Γιατί κάθε τόσο, η Λιζέττα τον έβλεπε στον ύπνο της.

Τόν έβλεπε νάχεται προς ατή ντυμένος με τή στρατιωτική του στολή και κρατώντας ένα ξύλινο μαυρο σταυρό, ένανο στον όποιο ήσαν χαραγμένα αυτά τή λόγια :

«ΕΔΩ ΑΝΑΠΑΥΕΤΑΙ Ο ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ ΛΕΜΑΝ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΑΠΟΙΚΙΛΙΑΚΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ ΠΕΣΩΝ ΕΙΣ ΤΟ ΠΕΔΙΟΝ ΤΗΣ ΤΙΜΗΣ ΤΗ 16η ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1917.»

Ή Λιζέττα διάκρινε καλά αυτά τή γραμμάτια πάνω στο σταυρό. Ό πρώτος της άντρας παρουσιαζότανε μαρσoτά τής τόσο ζωηρός, όλοζώντανος ! Κι' ή φτωχή γυναίκα πετιότανε τρομαγμένη από τό κρεβάτι της, με τήν καρδιά σφιγμένη. Ό δεύτερος άντρας της, ο Ντεμάν, δέ μπορούσε νά καταλάβη τί πάθαινε ή γυναίκα του και ταραζότανε έτσι ξεφραγιά, μέσα στον ύπνο της. Γιατί η Λιζέττα δέν του είχε πει ποτέ τί θέλει στα δνειρά της...

Αυτό τό όνειρο όμως την έκανε νά ύποπηρε πολύ, δηλητηρίαζε την ευτυχία της.

Ό πνευματικός της, στον όποιο τό διηγήθηκε, τής ελεε ότι πρέπει νά προσέχεται πολύ για τή ψυχή του Λεμάν, νά κάνει λειτουργίες, νά διαβάση τσιράγια. Ή Λιζέττα έκανε και λειτουργίες και έλεημοσύνες, όσες μπορούσε, και προσεχότανε μ' όλη της τήν καρδιά για τήν ψυχή του πρώτου της συζύγου.

Τήν επομένη μάλιστα μιάς νυχτας, πού τόν είχε ιδεί πάλι νάομα...

Μιά μεγάλη δόσις κλωράλης έκανε καλά τή δουλειά της... Τή Μάρθα τή βόηθανε νεκρή στη καμπίνα της. Όλες ή προσάθειες τών γιατροών νά την επαναφέρουν στη ζωή, πήγαν χαμένες...

Αυτό ήταν. Τήν άλλη μέρα, έπεσα άρρωστος βαρεί. Πέρασε ένας μήνας όποιο νά συνέλθω. Μόυθε κοστίσει τρομερά ατή ή περιπέτεια. Κι' είχα χάσει πειά κάθε έπιθυμία νά μείνω και νά έργασθώ στη Βραζιλία. Και μάλιστα έννοιωσα τόν ένανο μου σε κατάσταση νά ταξειδέμη, πήρα τό πρώτο βατόρι και γύρισα πίσω εδώ. Απτή εν' όλη ή ιστορία τής αγάπης μου. Τώρα, η' καρδιά μου έχει πειά ραγίσει, τό κορμί μου έχει γεράσει. Δέ θά ζήσω και πολύ άκόμα...

Ό φτωχός ο Χάρρυ !... Μιλούσε σαν νά προσάμναντο τό θάνατό του. Σε λίγες μέρες, σε μιά έκδρομή πού κάναμε μαζί στis "Άλπεις, έπεσε από ένα ύψος πενήντα μέτρων σ' ένα γκρεμό και σκοτώθηκε. Ένα πλευρό του είχε τριπήσει την καρδιά... Είχε πέσει όμως τυχαίως, η' είχε αυτοκτονήσει ; Δέν ήταν κανεις κοντά του τή στιγμή εκείνη, κ' αυτό δέν θά τό μάθουμε ποτέ...

χεται κοντά της, επεκαλέστηκε την ίδια του την ψυχή :

— Άγαπημένη μου Άλβέρτε, φημιόριζε γουασιωμένη κάτω, σε ίκετεύω μη μου ταράξεις τόν ύπνο μου με τήν εμφάνισι σου. Τί θέλεις πειά από μένα ; Σ' αγαπήσα κ' έσένα άλλοτε πολύ, ύπέφερα τόσο για τό θάνατό σου, σ' επένθισα ειλικρινώς... Τί θέλεις άκόμα ; Τί έρχεσαι νά μου ζητήσεις από τόν άλλο κόσμο ; Θέλεις νά με χωρίσεις από τόν άνθρωπο, στον όποιο άνήκαω τώρα ; Λυτήσου με, κ' άρσέ με ήσυχη. Τώρα πού είσαι μόνο ψυχή, λυτωμένη από τή δευριά τής βίης, δέν πρέπει νά ζηλεύεις... Ήμιον πού νά, όταν σ' έχασα, ώστε δέν μου ήταν δυνατόν νά ζήσω όλοζώνταρη. Πρέπει μάλιστα νά ευγνωμονής τόν Άνδρέα—άν μ' αγαπάς άκόμα—γιατί αυτός με κράτησε στη ζωή. Άλβέρτε, σ' εξορκίζω στην αγάπη πού μας συνέδεε άλλοτε, στην ανάμνηση τής πρώτης μας ζωής, μη με βασανίσεις με τή σιωπή και άμειλικτη εμφάνισι σου... Ή, επί τέλους, αν δέν μπορείς νά ζήσης χωρίς έμένα, πάρε με μαζί σου και πάρε νάρχεσαι νά με τριμάξεις στον ύπνο μου. Θα τρελλαθώ τόσο τέλος... Δέ μπορώ πειά !...

Ένώσω η Λιζέττα έλεγε αυτά τό ύπνο, τής φαινότανε ότι ο Άλβέρτος ήταν εκεί και τήν άκούγει. Αισθανότανε τή μυστική του παρουσία. Κι' όταν τελείωσε τή δέσις της, τής φάνηκε ότι άκούσε ένα παραξένο κ' έλαφρό ήχο. Έτσι, σαν τή δηματα κάποιου πού φεύγει σιγά-σιγά...

Ή Λιζέττα ανατόχιωσε σύγκορη και πετάχτηκε έξω από τό δωμάτιο πού προσεχότανε. Πήγε στην τραπέζαρια, όπου ο Άνδρέας καθότανε σιμά στο παράθυρο και διαβάσε τήν εφημερίδα του.

Ή Λιζέττα πήγε κοντά του, τόν αγάλιασε και τόν φίλησε σαν νά ήθελε νά ξεχάσει στή φιλία του και στην αγάπη του τόν τρόπο και τήν άνησυχία πού τήν βασάνιζε.

Ό Άνδρέας χάιδεψε χαμογελώντας τή όρατα ξανθά τής μαλλιά, τήν αγάλιασε και τή φίλησε κ' αυτός λέγοντας :

— Λιζέττα είσαι πολύ νευρική τελευταία. Πρέπει νά πάμε στην έξοχη για κάμποσον καιρό.

Ποράματα σε μιά βδομάδα έφυγαν για τήν έξοχη.

Ή Λιζέττα είχε ξανάβρει πειά τήν υγεία της και τήν ήσυχία της. Είχε γίνει πάλι χαρούμενη κ' άμειομη σαν πώτα.

Άλλά μιά νύχτα πού είχε άποκοιμηθεί εντυχιωμένη επάνω στο στήθος του άνδρός της, ελεε πάλι τόν Άλβέρτο νά τήν πλησιάσει.

Στό χέρι του κρατούσε πάλι ένα σταυρό. Άλλά όχι μαυρο και ξύλινο. Ό σταυρός πού κρατούσε ατή τή φορά ήταν πέτρινος και είχε επάνω του χαραγμένη με μαυρα γραμμάτια τής εξής επήγορα :

«ΕΝΘΑΔΕ ΚΕΙΤΑΙ Η ΛΙΖΕΤΤΑ ΝΤΕΜΑΝ ΘΑΝΟΥΣΑ ΤΗΝ 10ην ΙΟΥΝΙΟΥ 1926.»

Ή Λιζέττα τινάχτηκε απ' τόν ύπνο της τρομαγμένη και κόνταξε τό ήμερολόγιο πού κρεμόταν άντικρη της στον τοίχο. Ήταν ή 5η Ιουνίου 1926. Όστε δέν τής έμειναν παρά μόνο πέντε μέρες για νά ζήση άκόμα. Άρχισε νά τρέμη όλόκληρη και νά φηρηί.

Τρομαγμένος ο Άνδρέας τή ρώτησε τί έχει.

Και τότε η Λιζέττα τού μίλησε για τή τρομερά κ' άλλόκοτα δνειρά της και ίδιως για τό όνειρο πού ελεε πρδ όλίγου.

Ό Άνδρέας προσάθησε νά τήν καθυσυχάση. Τής ελεε πώς όλ' αυτά δέν μπορούσαν νάχουν καμιά σημασία. Ήσαν όνειρα και τίποτε περισσοτερο. Τis επομένες μέρες η Λιζέττα ήταν πολύ μελαγχολική. Είχε τή βεβαιότητα ότι θά πέθανε στις 10 'Ιουνίου.

Τέλος έφτασε κ' ή μέρα ατή. Ό Άνδρέας για νά διασκεδάση τή Λιζέττα τήν πήρε και πήγαν έκδρομή στο γειτονικό χωριό. Πέρασαν θαυμάσια τήν ήμερα τους και τό βράδυ μίληκαν στο τραίνο για νά γυρίσουν σπίτι. Ή Λιζέττα ήταν καταχαρούμενη. Άκουμπουσε στο παράθυρο τού βαγονιού και κόνταξε έξω, τή τοπεία.

Μά έξαφνα... τόσο έξαφνα, Θεέ μου, η πόρτα τού βαγονιού, επάνω στην όποια άκουμπουσε η Λιζέττα, άνοιξε κ' ή νεαρή γυναίκα γρεμιστηκε έξω, ενώ τό τραίνο προχωρούσε με λιγγιώδη ταχύτητα !... Έξαλλος, κατασπυγγνημένος, αφάνταστα ταραμμένος ο Άνδρέας, τράβηξε τό σιχαί τό κουδούνιο πού κινούντο.

Τό τραίνο σταμάτησε...

Μά όταν έτρεξαν στο μέρος πού έπεσε η Λιζέττα, τήν όρμηκαν ξαπλωμένη κάτω άναίσθητη. Είχε κτωήσει κατόστηρα κ' από τή χείλη της έτρεχε άφρονον αμα !...

Ό Άνδρέας, τρελλός απ' τή λύπη του, φίλησε τή ματωμένα τής χείλη, θέλοντας νά τής δώση ζωή. Μά ήταν άργά πειά.

Ή Λιζέττα ήταν νεκρή, για πάντα νεκρή !...

Ό Άνδρέας τήν αγάλιασε και τή φίλησε, λέγοντας...